

gostje med seboj šepetati: To ne more biti popoten godec, ampak biti mora kakšen mogočen sveteruski junak, a nevesta je zdihnila: „Tako je igral moj prejšnji mož, mladi Dobrinuška.“

Prvi se zave knez Vladimir in reče godcu, naj v nagrado za svojo igro zleze s peči, in se vsede k mizi, kjer so mu tri mesta na izbiro: prvo poleg mene, drugo meni nasproti, tretje pa, kjer sam hočeš.

Godec se posluži tretje pravice in sede naravnost nasproti nevesti, nato pa prosi kneza, naj mu dovoli naliti čašo vina ter je podati komur hoče. Knez mu dovoli, in tuji godec nalije čašo, spusti v njo svoj poročni prstan ter jo ponudi nevesti. Nastaja Mikulina dvigne čaše k ustom in prične piti, a godec ji prigovarja:

„Češ, da bo sreča prišla — izpij jo do dna,
če ne izpiješ do dna — ne bo sreča prišla!“

Nevesta nagne čašo do dna, in v tem trenutku ji pade poročni prstan prvega moža v usta ter zakliče knezu Vladimirju: „Moj mož ni človek, ki sedi poleg mene, moj mož je ta, ki sedi meni nasproti!“ Potem pa prosi moža, naj ji odpusti, ker ni poslušala njegovega povelja in vzela Alešo Popoviča, toda dobili je niso z njenim privoljenjem in na pošten način, ampak s silo in zvijačo.

Dobrinuška odgovori, da se ženskemu razumu nič ne čudi, kajti znano je, da imajo ženske dolge lase, a kratko pamet. Toda čudi se svojemu pobratimu, da vzame živemu pobratimu ženo, a še bolj se čudi knezu Vladimirju in njegovi ženi Apraksiji, da sta mu vzela ženo in dala družemu, medtem, ko se je on za nju boril z Nevežo in očičal pota in stal v zasedah.

Knez in kneginja sta kot okregana otroka osramočena gledala na tla, Aleša je pa pričel prositi Dobrino, naj mu odpusti, in Dobrina mu odvrne: „Naj ti to krivico Bog odpusti, toda druge krivice ti jaz ne morem odpustiti, namreč, da si se nalagal, da ležim ubit v čistem polju in si s tem osolzil mojo roditeljico matuško in ji razžalostil njeno belo lice. Težko je ona plakala po sinu, in te krivice ti ne morem odpustiti.“ Pri tem je pograbil z eno roko Alešo za žolte kodre, v drugo pa vzel svoje javorjeve gosli ter pričel mlatiti ž njimi Alešo po glavi, da „od trkanja ni bilo slišati stokanja.“ Slednjič se je usmilil Ilija Muromec, prijel Dobrino za roko ter ga prosil, naj preneha:

Izpusti pobratima iz belih rok,
prime z desno roko svojo mlado ženo,
na usta sladkorna poljubi jo,
v belokamene palače jo pelje nazaj:
zasvetila ni zlata zarjica,
niso razsule številne se zvezdice,
svetlo solncece ni zažarelo tako.

Alešenjka se je pa vsedel nazaj na konec klopi in začel premišljevati: Vsakdo na svetu se ženi, a vsakemu se ne posreči, kot se je posrečilo Dobrinuški:

Samo toliko Aleša oženjen je bil,
samo toliko Aleša je živel z ženo!

* * *

Privrženci zgodovinske teorije trdè, da je Dobrina Nikitič zgodovinska ruska oseba, katero je preprosti narod po svoje obdelal in opisal. V resnici najdemo v staroruski zgodovini dva vplivna moža tega imena. Prvi je bil Dobrina, stric kijevskega kneza Vladimirja. Njegova sestra Mališa je bila žena kneza

DAR MESTA PETERBURGA SOKOLSKI OBČINI V PRAGI

Svetoslava, očeta Vladimirjevega. Ko je Svetoslav razdelil državo med svoje tri sinove, so prišli poslanci slovanskega Novgoroda v Kijev, prosit kneza Svetoslava, naj tudi njim da enega sina za kneza, da ne bodo neposredno podložni Kijevu. Letopisec pripoveduje, da jim je Svetoslav odgovoril, naj sami poprosijo, ako bo kdo hotel iti k njim za kneza. Toda imeli so smolo. Izmed dorastlih kneževičev ni hotel iti nobeden v daljni svobodoljubni in demokratični Novgorod za kneza. Poslanci so že nameravali brez njega iti domov, tu se ponudi stric in varuh mladega Vladimirja v imenu svojega varovanca, da